

[Jens Thoft]

Dette handler jo om, hr. Kofod-Svendsen, at de kirkelige organisationer skal kunne arve uden afgift, og heller ikke det er vi tilhængere af.

Jeg har i omtalen af CD's forslag givet min mening til kende om vedligeholdelsesfradraget, så det vil jeg ikke gå yderligere ind på.

Vi støtter, at indekseringen af afskrivnings-saldiene fjernes, men efter vores opfattelse skal det ikke erstattes af nye fradragsfiduser som den dér konjunkturudligningsfond, som Kristeligt Folkeparti foreslår. Men vi glæder os i øvrigt over, at indekseringen ikke længere er så meget værd; den blev forringet stærkt for halvandet år siden. Det var der ikke så mange andre end SF der opdagede, og vi sagde det ikke ret højt, men den blev da heldigvis ikke så meget værd, som den havde været tidligere, da vi ændrede reguleringsmekanismen for alle disse beløbsgrænser.

Og så til regeringens pakke, som indeholder skidt og kanel imellem hinanden. Det gode er stort set genfremstættelser af tidligere SF-forslag, og dér vil jeg sige, ligesom jeg sagde i efteråret: Det skal skatteministeren nu have tak for, han må gerne blive ved med at lade sig inspirere af SF på skatteområdet; det er helt fint.

Tag nu forslaget – jeg ser, skatteministeren ser helt uforstående ud – men tag nu forslaget om varelager nedskrivning, hr. skatteminister. Ministeren ved godt, at det er et gammelt SF-forslag, jeg tror, jeg har fremsat det tre gange i de 7 år, jeg har været medlem af Tinget, og jeg er da glad for, at det fjerde gang er ministeren, der kommer med det. Det er helt fint. Jeg synes, at hans forslag er utilfredstillende, fordi det mangler en række tekniske afpudsninger, men det kan vi vel kigge på i udvalget.

Jeg har lidt svært ved at acceptere – men sådan ved jeg godt verden er – at dengang SF fremsatte de forslag, som nu regeringen fremsætter, blev de betegnet som erhvervsfjendtlige, skadelige og bureaukratiske.

Nu er det regelsanering og oprydning af vildskud. Men sådan kan sproget jo bøjes, og det værner man sig til, når man har været herinde nogle år.

Jeg vil gerne sige, at jeg varmt støtter Socialdemokratiets forslag om, at vi opdeler lovfor-slag nr. L 4 i dets egentlige bestanddele. Det er en værre gang bunkebryllup, og det var rart, hvis det kunne blive opdelt; det ville lette over-skueligheden.

SF deler fortsat ikke regeringens tyrkeretro på, at bare direktøren og folketingsmedlemmet får en skattelettelse på 2.700 kr., så kræver kassedamen mindre i løn. Den går ikke. Regeringens forslag om at lette 6 pct.-skatten betyder nemlig lige præcis, at den lavtlønnede, som ikke betaler 6 pct.-skat, ikke får så meget som en krone ud af det. Nu har jeg lovet, jeg ikke ville gentage debatten fra valgkampen, men jeg synes, det er nødvendigt lige at understrege, at forudsætningen for at betale 6 pct.-skat er altså, at man ikke er lavtlønnet.

SF støtter lettelsen i a-kassekontingentet. Det er godt nok, og vi håber da også, at man tager sig sammen til at samle de mange penge op, som ligger i svindelen omkring fradraget af a-kassekontingentet. Jeg håber, at det lykkes at få gennemført den automatiske indberetning af det. Fagbevægelsen har for længst indført de edb-systemer, der skal til, så hvorfor man ikke for længst har bukket sig ned og samlet penge op, har jeg svært ved at forstå.

SF er altså imod lempelsen af 6 pct.-skatten, men vi kan støtte skærpelsen af reglerne om beskattning ved ophævelse af pensionsordninger, og selv om forslaget denne gang er bedre end sidst – jeg tænker på overgangsordningsproblemerne, som vi tidligere har peget på – er jeg ikke sikker på, at det er endeligt løst, men det ser vi på under udvalgsarbejdet.

SF er modstander af, at virksomhedsskatten nedsættes, og vi må påpege, at ministeren i 1991 får et væsentligt lavere skatteprovenu hjem af virksomhedernes skat, fordi han har rendt rundt og lovet skattelettelser, og det betyder naturligvis, at virksomhederne i 1990 opgiver mindre med alle mulige lovlige og ikke lovlige metoder, end de ellers ville have gjort, for det gælder naturligvis om at få pengene beskattet i 1991, hvor beskattningen kun er 38 pct., frem for at få dem beskattet i 1990, hvor skatten er 50 pct. Der er 12 pct. tjent ved at lave legale og ikkelegale manipulationer med regnskabet, og det må ministeren finde sig i. Sådan er erhvervslivet, og sådan gør man selvfølgelig. Så at love skattelettelser nu betyder allerede straks et mindreprovenu.

Der er, som jeg tidligere har sagt, behov for, at vi i tilnærmelsen til EF's indre marked forøger – ikke formindsker – virksomhedernes skattebyrde. Jeg tænker ikke bare på den regulære skattebyrde, men også på byrden af soci-